

Càritas Catalunya presenta l'Informe de la Fundació FOESSA

▶ Va tenir lloc dijous 26 de febrer, a la seu de la Conferència Episcopal Tarraconense. Aquest informe, elaborat per la Fundació del mateix nom, vinculada a Càritas Espanyola des de l'any 1965, estudia de forma periòdica i continuada la situació social d'Espanya. L'actual informe, el setè, tracta a més, la situació social en les diferents comunitats autònomes espanyoles. En aquest acte es va presentar en detall la part de l'informe corresponent a Catalunya. Va presidir l'acte el cardenal Lluís Martínez Sistach, responsable episcopal de Càritas Catalunya, acompanyat de la Dra. Carme Borbonès, presidenta de Càritas Catalunya, del Sr. Francisco Lorenzo, coordinador d'Estudis, Comunicació, Sensibilització i Incidència de Càritas Espanyola, i del Dr. Àngel Belzunegui, director de la càtedra d'Inclusió Social de la Universitat Rovira i Virgili.

GLOSSA

La catequesi de l'àvia fa pensar

L'àvia té dos néts, un noi de tretze anys i una nena de nou, els quals viuen amb els pares en una altra ciutat, allunyada de la seva. Els visita en algunes ocasions i els parla de Jesús. Ho fa perquè ha observat que en saben poc, que el coneixen poc. A l'àvia li dol i procura compensar-ho. En la darrera visita, els explicà que Jesús era una persona que anava pels pobles fent el bé i convidant a estimar, que deixava un rastre de bondat i servei per allà on passava. Afegia en acabar l'explicació: «Mireu si estimava que, a la creu, va perdonar els botxins i els qui l'havien lliurat». Feia estona que parlaven i l'àvia havia aconseguit de captar l'interès dels néts. El seu testimoni de seguiment de Jesús havia impressionat els néts profundament. El noi, implicat en el relat, demanà: «Àvia, explica'm una mica més com era Jesús, perquè això de viure fent el bé i perdonant els botxins és molt difícil». L'àvia continuà amb l'explicació. Quan acabà la sessió de catequesi ocasional, el noi digué: «Tot això està molt bé, àvia. Fa pensar. Ens has d'explicar més coses de Jesús.»

El nostre context social està sovint allunyat de la fe i del que des de

la fe es proposa, i el mal, el dolor, la violència, les injustícies, la fam, l'egoisme... la realitat del món, lluny dels ensenyaments de Jesús, poden esdevenir una temptació que s'oposi a tot el que es refereix al projecte, a la Bona Nova que Jesús va anunciar.

La fe és un do de Déu, una gràcia del seu amor. El testimoniatge de persones concretes ens hi pot apropar. Hem de ser, amb senzillesa i humilitat, amb la nostra vida a prop de Jesús, testimonis de fe, testimonis de resurrecció. És el que fa l'àvia del nostre relat amb les seves paraules, amb la seva vida i amb la seva pregària per tots i cadascun dels néts, demanant que coneguin Jesús, que el coneixement els porti a estimar-lo i al desig de seguir-lo. «Així, doncs, també nosaltres, envoltats d'un núvol tan gran de testimonis... llancem-nos a córrer sense defallir en la prova que ens és proposada. Tinguem la mirada fixa en Jesús, el que ens ha de guiar pel camí de la fe i el qui la porta a la plenitud» (He 12,1-2). Quina sort de l'àvia que estima i que fa pensar!

Enric Puig Jofra, SJ

RESSÒ DE LA PARAULA

Jesucrist, llum i bellesa

No som encara a la Pasqua. Però és el moment de descobrir, sense sortir del camí quaresmal, la resplendor i la bellesa de Jesús. Més concretament, descobrir la seva humanitat resplendent, no la del ressuscitat, sinó tal com es mostrava als seus contemporanis i se'ns fa accessible en les narracions evangèliques de la seva vida pública.

La imatge que ens transmet avui l'Evangeli de sant Joan és preciosa: Jesús serà enlairat davant els ulls de tothom. És a dir, Jesús serà aixecat en la creu, ple de sofriments, ferides i laceracions; però és Jesús-llum brillant, ja ascendint, perquè en Ell, en la seva humanitat ja resplendeix la seva glòria. Per això és posat aquí, davant la mirada de tots, per tal que els qui creguin en Ell siguin il·luminats i se salvin. És difícil d'entendre-ho i viure-ho?

Ens ajudarà santa Teresa, mestra en la contemplació de la humanitat de Crist. Va ser una sort que, enfront dels «espirituals» del seu temps (i de sempre), defensés apassionadament la mirada a la humanitat de Crist com a via d'accés i creixement en la fe i en l'oració. Això li assegurava una espiritualitat autènticament cristiana i li permetia de viure i transmetre el seu realisme evangèlic. Per això va dedicar tot el capítol 22 del llibre de la *Vida* i el capítol 7 de las *Moradas Sextas* a prevenir del perill i l'engany que significaria seguir un altre camí:

«Nosotros no somos ángeles, sino tenemos cuerpo; querernos hacer ángeles estando en la tierra es desatino, sino que ha menester tener arrimo el pensamiento para lo ordinario de cuerpo.» (Vida 22,10)

Ella va viure el que es pot considerar «la seva conversió», en contemplar un quadre que representava Jesús sofrent en la Passió. Aquesta imatge era expressió fefaent de la seva humanitat, precisament per la inhumanitat de l'escena. I contínuament recorre a imatges de la vida humana de Jesús per alimentar la seva oració, fins i tot quan va haver avançat tant en el camí de perfecció evangèlica.

El secret és que aquesta humanitat sofrent de Jesús, per a santa Teresa, és «humanidad sacratísima», com sol anomenar-la. És a dir, que el mateix Jesús crucificat és presència, revelació d'amor de Déu. Quan diem en el Credo que Jesucrist és veritable Déu i veritable home, volem expressar això mateix: que Ell no sofreix i no estima (com a Déu) fora del seu cos i de la seva psique d'ésser humà, sinó en el seu mateix ésser humà. I això és el que assegura que, mirant-lo, hom descobreixi aquest amor i es vegi mogut a estimar-lo.

«Es muy continuo no se apartar de andar con Cristo nuestro Señor por una manera admirable, adonde divino y humano junto es siempre su compañía.» (6Moradas 7,9)

Així s'entén que la resposta a l'amor que Ell ens té també sigui «humana», és a dir, que es realitzi per vies humanes. Entenem vies humanes, l'oració, el servei concret, l'esforç generós, les accions quotidianes, la participació en els sagraments, la conversa, l'alegria i les llàgrimes compartides... És la meravellosa «normalitat», la naturalitat i l'humanisme, que traspua l'espiritualitat teresiana.

És veritat que, si Crist no hagués ressuscitat, no podríem descobrir el secret que amaga la seva humanitat. Però això no impedeix que, sobretot en el camí quaresmal, ens deixem acompanyar pel Jesucrist home més proper, el germà, l'amic, el mestre.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

ÉDISON FAÑANÁS LANAU

Voluntariat de presons

Édison Fañanás és pare de família nombrosa i diaca, llicenciat en ciències químiques i en eclesiàstiques i doctor en teologia, és professor d'institut a Calw (Alemanya). La seva tesi —*Voluntariado y prisión* (Claret)—, que qüestiona el voluntariat penitenciari des de dins i no només des d'una perspectiva teològica, conté una investigació empírica global (75 entrevistes a interns, treballadors i voluntaris a 5 presons d'Espanya, Alemanya, Colòmbia, Índia i Sudàfrica) i promou un diàleg entre la societat civil i el compromís cristià.

Per què et va atraure el voluntariat de presons?

El regal de la fe l'he rebut per tres conductes: la família, l'Escola Pare Manyanet i el grup de joves de la Parròquia St. Vicenç de Sarrià. Aquest entorn va facilitar el compromís a la presó com a voluntari. La principal aportació és la nova: a la presó tant l'intern com el voluntari estan en un context on és més fàcil copsar la misèria i finitud humana i, per això, es fa més palesa la presència de Déu.

Quines raons ètiques donen sentit al voluntariat a la presó?

El voluntariat a la presó es pot justificar èticament com el pont necessari que uneix el món de les persones privades de llibertat i que tenen dret a una resocialització amb el món de les persones que gaudeixen de llibertat i que tenen dret a conuiu en pau.

Com es pot entendre el càstig des d'una ètica cristiana?

L'ètica cristiana promou una justícia restaurativa-agàpica: entén el càstig no com a revenja (justícia retributiva) sinó com una reparació del mal fet, donant espai i visualitzant les víctimes en un procés on també l'infractor pugui fer experiència de l'amor incondicional de Déu.

Òscar Bardají i Martín

PREGÀRIES DE LA M. TERESA

Pels refugiats

Senyor meu!
Tota aquesta gent
ha perdut terra i cases
i molts s'han vist privats
fins i tot dels seus amors
més estimats.

Dóna'm força, Senyor,
de pregar per ells,
davant del Pare,
però sobretot
d'integrar en l'acció
la pregària.

Amén.

Mare Teresa de Calcuta

RETALES DE VIDA

El *amigo palo*

He releïdo una petita carta que me remitió una niña de diez años, dándome las gracias tras una consulta para resolver pequeños problemas psicológicos que requerían ayuda.

Al leerla, hoy de nuevo, me ha hecho repensar una expresión inusual contenida en dicha nota: «Un día encontré al *amigo palo*... me apoyó, me ayudó.»

En una época tecnològica en la que las redes sociales nos hacen mover en busca de contacto y amistad, no he encontrado una expresión como esta.

Las comunidades virtuales nos proponen amistades del mundo, amigos globales, grupos de opinión, gentes y colectivos que opinan, y con sus opiniones, su aprobación, sus estadísticas de enlaces y grupos de relación en red nos garantizan amistades efímeras y un soporte débil.

Pero el *amigo palo* es aquel que está a nuestro lado, el que ayuda y soporta, el que comparte y refuerza, el que acompaña y calla, el que callado nos sustenta y vigoriza, el disponible siempre, el silencioso...; el permanente en tiempo y lugar.

El *amigo palo* es aquel a quién debemos nuestra propia configuración personal, nuestras seguridades y nuestras creencias. Quién está presente en las alegrías y en las adversidades.

El *amigo palo* es aquel que a veces, relegado por mil circunstancias, retorna a nuestro pensamiento con agradecimiento y nostalgia.

Hoy he pensado que deberíamos recuperar el sentido de la amistad fuerte y sólida, que todos nos debemos esforzar en hacer buenos *amigos palo*.

Y que lo hacemos posible actuando como lo hizo Nebridio, el buen amigo de san Agustín, que abandonó su patria y le acompañó en su aventura para «compartir la ardiente pasión de la verdad y de la sabiduría. Como nosotros suspiraba y como nosotros fluctuaba, ardiente buscador de la vida feliz y escrutador infatigable de las más difíciles cuestiones» (*Confesiones*). ¡Ese fue su *amigo palo*!

Gloria Blanco, psicóloga

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Recibir con humildad,
entregar con misericordia

Hablaba el Santo Padre de un gran regalo: «La salvación no se compra ni se vende. Se regala, es gratuita. Nosotros no podemos salvarnos por nosotros mismos, la salvación es un regalo, totalmente gratuita.»

El Señor nos lo dice, como a Nicodemo: «Tanto amó Dios al mundo, que entregó a su Hijo único, para que no perezca ninguno de los que creen en él, sino que tengan vida eterna» (Jn 3,16).

Un regalo que se nos brinda y que, para recibirlo, sólo se nos pide «un corazón humilde, un corazón dócil, un corazón obediente, como el de María».

Un regalo que recibimos de «Dios, rico en misericordia, por el gran amor con que nos amó» (Ef 2,4). Jesucristo «no estimó un bien irrenunciable ser igual a Dios sino que se anonadó a sí mismo y obedeció hasta la muerte y una muerte de cruz» (Fl 2,7).

Se nos llama a ser don: «Dios nos ha creado en Cristo Jesús, para que nos dediquemos a las buenas obras, que él determinó que practicásemos» (Ef 2,10).

Y hoy, por medio del Santo Padre, se nos llama a «ser islas de misericordia en medio del mar de la indiferencia». Revestidos de la «bondad y misericordia» de Cristo, «llegar a ser como Él, siervo de Dios y de los hombres».

Hna. M. de los Ángeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

16. ■ **Dilluns** (litúrgia hores: 4a setm.) [Is 65,17-21 / Sl 29 / Jn 4,43-54]. Sant Agapit (†341), bisbe de Ravenna; sant Heribert, bisbe de Colònia (999); sant Ciríac i companys, mrs. (308) a la Via Salària; sant Abraham (s. iv), ermità, de Mesopotàmia; santa Eusèbia, vg.
17. ■ **Dimarts** [Ez 47,1-9.12 / Sl 45 / Jn 5,1-3a.5-16]. Sant Patrici (†461), bisbe i evangelitzador d'Irlanda; sant Josep d'Arimatea, seguidor i amic de Jesús.
18. ■ **Dimecres** [Is 49,8-15 / Sl 144 / Jn 5,17-30]. Sant Ciril de Jerusalem (315-386), bisbe i doctor de l'Església. Sant Salvador d'Horta, rel. franciscà, de Santa Coloma de Farners (la Selva), morí a Càller (Sardenya, 1567).
19. □ **Dijous** [2Sa 7,4-5a.12-14a.16 / Sl 88 / Rm 4,13.16-18.22 / Mt 1,16.18-21.24a (o bé: Lc 2,41-51a)]. Solemnitat de sant Josep, espòs de la Verge Maria, nazarè, patró de l'Església universal i dels agonitzants, i també dels fusters. Sant Amanç o Amanci (s. vii), diaca romà i mr. a Flandes.
20. ■ **Divendres** [Sv 2,1a.12-22 / Sl 33 / Jn 7,1-2.10.14.25-30]. Sant Ambròs de Siena, rel. dominicà; sant Martí de Dumio, bisbe; santa Fotina, mr. samaritana; santes Eufèmia i Alexandra, mrs.
21. ■ **Dissabte** [Jr 11,18-20 / Sl 7 / Jn 7,40-53]. Sant Filèmon o Filemó, mr. (287) a Egipte; santa Fabiola (†399), matrona romana.
22. ■ **† Diumenge vinent**, V de Quaresma (lit. hores: 1a setm.) [Jr 31,31-34 / Sl 50 / He 5,7-9 / Jn 12,20-33]. Sant Zacaries, papa (grec, 741-752); sant Octavià, mr. d'origen africà; sant Deogràcies (s. v), bisbe de Cartago; sant Benvingut (Bienvenido, †1282), bisbe; santa Lea (†384), rel. viuda romana.

DIUMENGE IV DE QUARESMA

▶ Lectura del segon llibre de les Cròniques (2Cr 36,14-16.19-23)

En aquells dies, tots els grans sacerdots i el poble reïncidien contínuament en la culpa d'imitar tots els costums abominables de les altres nacions, profanant així el temple del Senyor, que ell havia consagrat a Jerusalem. El Senyor, Déu dels seus pares, els enviava cada dia missatgers que els amonestessin, perquè li dolia de perdre el seu poble i el lloc on residia. Però ells es burlaven dels missatgers de Déu, no feien cas del que els deia i escarnien els seus profetes, fins que el Senyor arribà a enutjar-se tant contra el seu poble que ja no hi havia remei. Llavors els caldeus incendiaren el temple de Déu, derrocaren les muralles de Jerusalem, calaren foc a tots els seus palaus, i destruïren tots els objectes preciosos. El rei dels caldeus deportà a Babilònia els qui s'havien escapat de morir per l'espasa, i se'ls quedà per esclaus d'ell i dels seus fills, fins que passaren al domini persa. Així es complí la paraula que el Senyor havia anunciat per boca de Jeremies: el país fruï dels anys de repòs que li pertocaven; tot el temps que quedà desolat, el país va reposar, fins haver complert setanta anys.

Però l'any primer de Cir, rei de Pèrsia, el Senyor, per complir la paraula que havia anunciat per boca de Jeremies, desvetllà l'esperit de Cir, rei de Pèrsia, perquè promulgues, de viva veu i per escrit, un edicte que deia: «Cir, rei de Pèrsia, fa aquesta declaració: El Senyor, el Déu del cel, m'ha donat tots els reialmes de la terra, i m'ha encomanat que li construis un temple a Jerusalem, ciutat de Judà. Si entre vosaltres hi ha algú del seu poble, que el Senyor sigui amb ell i que hi pugui.»

▶ Salm responsorial (136)

R. *Si mai t'oblidava, Jerusalem, que se m'encasti la llengua al paladar.*
Vora els rius de Babilònia ens assèiem / tot plorant d'enyorança de Sió. / Teniem penjades les lires / als salzes que hi ha a la ciutat. R.
Quan volien que cantéssim / els qui ens havien deportat, / quan demanaven cants alegres / els qui ens havien enritit, / i ens deien: «Canteu-nos / algun càntic de Sió.» R.

Com podíem cantar cants del Senyor / en una terra estrangera? / Si mai t'oblidava, Jerusalem, / que se'm paralitzi la mà dreta. R.
Que se m'encasti la llengua al paladar, / si deixés d'anomenar-te, / si deixés d'evocar el teu record, / per motivar els meus cants de festa. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 2,4-10)

Germans, Déu, que és ric en l'amor, ens ha estimat tant que ens ha donat la vida juntament amb Crist, a nosaltres que érem morts per les nostres culpes. És per gràcia que Déu us ha salvat. I juntament amb Jesucrist ens ha ressuscitat i ens ha entronitzat en les regions celestials, perquè davant dels segles que vindran quedi ben clara la riquesa de la seva gràcia i la bondat que ha tingut per nosaltres en Jesucrist. A vosaltres, que heu cregut, us ha salvat per gràcia; no ve de vosaltres; és un do de Déu. No és fruit d'unes obres, perquè ningú no pugui gloriar-se'n. Som obra seva: Ell ens ha creat en Jesucrist, per dedicar-nos a unes bones obres, que ell havia preparat perquè visquem practicant-les.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 3,14-21)

En aquell temps, digué Jesús a Nicodem: «Com Moisès, en el desert, enlairà la serp, també el Fill de l'home ha de ser enlairat, perquè tots els qui creuen en ell tinguin vida eterna. Déu estima tant el món, que ha donat el seu Fill únic, perquè no es perdi ningú dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna. Déu envià el seu Fill al món no perquè el condemnés, sinó per salvar el món gràcies a ell. Els qui creuen en ell, no seran condemnats. Els qui no creuen, ja han estat condemnats, per no haver cregut en el nom del Fill únic de Déu. Déu els ha condemnat perquè, quan la llum ha vingut al món, s'han estimat més la foscor que la llum. És que no es comportaven com cal. Tothom qui obra malament té odi a la llum i es vol quedar en la foscor, perquè la llum descobriria com són les seves obres. Però els qui viuen d'acord amb la veritat, sí que busquen la plena llum, i que tothom vegi què fan, ja que ho fan segons Déu.»

▶ Lectura del segundo libro de las Crónicas (2Cr 36,14-16.19-23)

En aquellos días, todos los jefes de los sacerdotes y el pueblo multiplicaron sus infidelidades, según las costumbres abominables de los gentiles, y mancharon la casa del Señor, que él se había construido en Jerusalén. El Señor, Dios de sus padres, les envió desde el principio avisos por medio de sus mensajeros, porque tenía compasión de su pueblo y de su morada. Pero ellos se burlaron de los mensajeros de Dios, despreciaron sus palabras y se mofaron de sus profetas, hasta que subió la ira del Señor contra su pueblo a tal punto que ya no hubo remedio. Los caldeos incendiaron la casa de Dios y derribaron las murallas de Jerusalén; pegaron fuego a todos sus palacios y destruyeron todos sus objetos preciosos. Y a los que escaparon de la espada los llevaron cautivos a Babilonia, donde fueron esclavos del rey y de sus hijos hasta la llegada del reino de los persas; para que se cumpliera lo que dijo Dios por boca del profeta Jeremías: «Hasta que el país haya pagado sus sábados, descansará todos los días de la desolación, hasta que se cumplan los setenta años.»

En el año primero de Ciro, rey de Persia, en cumplimiento de la palabra del Señor, por boca de Jeremías, movió el Señor el espíritu de Ciro, rey de Persia, que mandó publicar de palabra y por escrito en todo su reino: «Así habla Ciro, rey de Persia: «El Señor, el Dios de los cielos, me ha dado todos los reinos de la tierra. Él me ha encargado que le edifique una casa en Jerusalén, en Judá. Quien de entre vosotros pertenezca a su pueblo, ¡sea su Dios con él, y suba!»

▶ Salmo responsorial (136)

R. *Que se me pegue la lengua al paladar si no me acuerdo de ti.*
Junto a los canales de Babilonia / nos sentamos a llorar con nostalgia de Sió; / en los sauces de sus orillas / colgábamos nuestras cítaras. R.
Allí los que nos deportaron nos invitaban a cantar; / nuestros opresores, a divertirlos; / «Cantadnos un cantar de Sió.» R.
¿Cómo cantar un cántico del Señor / en tierra extranjera! / Si me olvido de ti, Jerusalén, / que se me paralice la mano derecha. R.
Que se me pegue la lengua al paladar / si no me acuerdo de ti, / si no pongo a Jerusalén / en la cumbre de mis alegrías. R.

Jesús conversa amb Nicodem. Pintura de Jacob Jordaens (1593-1678), Museu de Belles Arts de Tournai (Bèlgica)

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 2,4-10)

Hermanos: Dios, rico en misericordia, por el gran amor con que nos amó, estando nosotros muertos por los pecados, nos ha hecho vivir con Cristo —por pura gracia estáis salvados—, nos ha resucitado con Cristo Jesús y nos ha sentado en el cielo con él. Así muestra a las edades futuras la inmensa riqueza de su gracia, su bondad para con nosotros en Cristo Jesús. Porque estáis salvados por su gracia y mediante la fe. Y no se debe a vosotros, sino que es un don de Dios; y tampoco se debe a las obras, para que nadie pueda presumir. Pues somos obra suya. Nos ha creado en Cristo Jesús, para que nos dediquemos a las buenas obras, que él nos asignó para que las practicásemos.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 3,14-21)

En aquel tiempo, dijo Jesús a Nicodemo: «Lo mismo que Moisés elevó la serpiente en el desierto, así tiene que ser elevado el Hijo del hombre, para que todo el que cree en él tenga vida eterna. Tanto amó Dios al mundo que entregó a su Hijo único para que no perezca ninguno de los que creen en él, sino que tengan vida eterna. Porque Dios no mandó su Hijo al mundo para juzgar al mundo, sino para que el mundo se salve por él. El que cree en él no será juzgado; el que no cree ya está juzgado, porque no ha creído en el nombre del Hijo único de Dios. El juicio consiste en esto: que la luz vino al mundo, y los hombres prefirieron la tiniebla a la luz, porque sus obras eran malas. Pues todo el que obra perversamente detesta la luz y no se acerca a la luz, para no verse acusado por sus obras. En cambio, el que realiza la verdad se acerca a la luz, para que se vea que sus obras están hechas según Dios.»

COMENTARI

Déu és fidel a l'aliança

En els textos bíblics d'aquest diumenge es contraposen el pecat de l'home i l'amor de Déu, que «estima tant el món que ha donat el seu Fill únic perquè no es perdi ningú dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna». La Pasqua ja és a prop i l'Església ens invita a la joia. El Fill de l'home ha estat enlairat a la creu «perquè tots els qui creuen en ell tinguin vida eterna». Per tal de fer entendre què vol dir creure en el Fill de l'home, l'evangeli de Joan d'avui ens recorda la història d'Israel, que fent camí pel desert s'havia rebel·lat contra Moisès i contra el mateix Déu, per la qual cosa foren castigats amb les mossegades de serps ve-

rinoses i moriren. Els israelites van reconèixer que havien pecat i Déu els va prometre que aquells que havien estat mossegats per les serps, si miraven la serp de bronze, quedaven amb vida. La serp enlairada per Moisès al desert és una prefiguració de Jesús enlairat sobre la creu, font de salvació per a tots els qui creuen que «Déu envià el seu Fill al món no perquè el condemnés, sinó per salvar el món gràcies a ell».

A la nostra infidelitat i al nostre pecat es contraposen la fidelitat i l'amor misericordiós de Déu. Al pecat que mena l'home a l'esclavitud i a la mort es contraposa l'amor de Déu que dóna la llibertat i la salvació. La nostra salvació no és mèrit nostre sinó pura gràcia. Diu sant Pau que és «per gràcia que Déu us ha salvat», per

la infinita riquesa del seu amor. Tot això troba el seu ple compliment en Jesucrist: «Déu, que és ric en l'amor, ens ha estimat tant que ens ha donat la vida juntament amb Crist, a nosaltres que érem morts per les nostres culpes». La darrera paraula no la té la mort, sinó la vida. Hem estat salvats per amor. «Tenir la vida eterna» no indica només la benaurança després de la vida terrena, sinó en la vida divina des d'ara. Aquest fragment del col·loqui amb Nicodem resumeix bé el procés de la fe cristiana, que és el mateix camí que seguirà el cec de naixement: veure, creure, tenir vida eterna. Ens fa pensar en l'escena del calvari segons sant Joan: «Miraran aquell que han traspasat» (Jn 19,37).

Ignasi Ricart, claretia

CRÒNICA

Recollint respostes al qüestionari sobre la família. Durant els quatre dissabtes de febrer, un equip coordinat per la Delegació de Família i Vida, ha estat treballant el qüestionari del Sínode sobre la Família que tindrà lloc el mes d'octubre 2015. Els arxiprestats que finalment han participat en aquest treball han estat el de Sant Feliu de Llobregat, amb un matrimoni de la parròquia de Sant Joan, de Sant Joan Despí; el de Sant Boi de Llobregat, amb un matrimoni de les Comunitats Neocatecumenals de la parròquia de Sant Josep Obrer; i el de l'Anoia, amb una família de la parròquia de Sant Sadurní, de Sant Sadurní d'Anoia, a més d'altres representants de moviments o associacions que tenen presència a la diòcesi, com ara el CPM, Schoenstatt, Obra Sant Joan d'Àvila i Christifideles Laici. Ha resultat una experiència de comunió enriquidora, amb una actitud de gran disponibilitat per part dels matrimonis implicats, que a iniciativa seva van ampliar les sessions de treball.

AGENDA

Taula rodona: «Els immigrants, ciutadans de segona?» Dimecres 18 de març, a les 19.30 h, al col·legi Immaculada Concepció de Gavà. (Pl. de l'Església, 1). Organitzada per la parròquia de Sant Pere i l'Equip de Pastoral Social i Obrera, hi intervinen: el bisbe Agustí Cortés; el regidor de participació i civisme a l'Ajuntament de Gavà, Germà Agustí, diaca; el testimoni d'un immigrant.

NOTÍCIES DE L'ESGLÉSIA DIOCESANA

S'inaugura l'Economat de Vilanova i la Geltrú. Càritas interparroquial de Vilanova i la Geltrú, conjuntament amb l'Ajuntament de la ciutat, han posat en marxa aquest servei després de dos anys de treball. El dia 3 de març va tenir lloc la signatura del conveni de cessió de la gestió del servei a Càritas i la benedicció de les instal·lacions i el dia 10 de març va obrir les portes als usuaris. Durant la inauguració, les paraules de satisfacció, agraïment i dignitat van ser les més escoltades en els parlaments del bisbe Agustí Cortés, de l'alcaldeessa Neus Lloveras, el director de Càritas Diocesana, Joan Torrents i la regidora de serveis socials, Blanca Albà. L'Economat, situat al carrer del Recreo 6, està gestionat sota la modalitat d'un supermercat, on les famílies beneficiàries poden anar a buscar una quantitat d'aliments predeterminedada i escollir, amb un sistema de punts, els productes que més s'ajusten a les seves necessitats.

La taula rodona serà moderada per Mercè Solé.

iParty. El proper 11 d'abril tindrà lloc a Barcelona i altres ciutats la primera iParty, organitzada per iMisión, en col·laboració amb el Moviment Eucarístic Juvenil i la parròquia de Sant Pere de les Puel·les de Barcelona. iMisión es una iniciativa evangelitzadora en internet de la que fan part cristians de diversos moviments, congregacions, famílies religioses,

etc., que ha rebut el premi Bravo 2014 de noves tecnologies. iParty no serà un congrés o sèrie de conferències o tallers, sinó una trobada on cadascú aporta els seus dons, compartint habilitats i coneixements. Més informació a iparty.imision.org

ESPIRITUALITAT

Exercicis espirituals de Setmana Santa a la Casa de Betània. De l'1 al 5 d'abril. Oberts a tothom. Predicarà P. Miquel Coll, sj. Més informació: Maria Eva Manonellas, Casa de

Betània, c/ Bonavista, 37 - Tel. 933 751 102 - Cornellà de Llobregat.

PUBLICACIONS I WEB

Cap església sense Bíblia, cap llar sense Paraula de Déu. En l'exhortació postsinodal *Verbum Domini* el papa Benet XVI va escriure: «Els Pares sinodals suggereixen que en les esglésies es destini un lloc de relleu on es col·loqui la Sagrada Escripura també fora de la celebració. En efecte, cal que el llibre que conté la paraula de Déu tingui un lloc visible i d'honor en el temple cristià» (núm. 68). L'Associació Bíblica de Catalunya i el CPL ofereixen una nova edició bíblica, en format gran (DIN A4), per als temples i llars que desitgin entronitzar la paraula de Déu i fer-ne un punt de referència de la pregària i la convivència familiars. Més informació: <http://www.cpl.es/BCom.htm>

CATEDRAL

Conferència quaresmal «Vetlla de l'amor traït». Avui, 15 de març, a les 17.30 h. La conferència del bisbe Agustí tindrà tres parts i seran intercalades per l'acompanyament del grup musical GM5, que interpretaran alguns responsoris de l'*Ofici de Tenebres* de T. L. de Victoria. A les 19 h, Eucaristia del 4t diumenge de Quaresma.

ECO DE LA PALABRA

Jesucristo, luz y belleza

No estamos todavía en la Pascua. Pero es el momento de descubrir, sin salirnos del camino cuaresmal, el resplandor y la belleza de Jesús. Más concretamente, descubrir su humanidad resplandeciente, no la del resucitado, sino tal como se mostraba a sus contemporáneos y se nos hace accesible en las narraciones evangélicas de su vida pública.

La imagen que nos transmite hoy el Evangelio de san Juan es preciosa: Jesús será levantado ante los ojos de todos. Es decir, Jesús será levantado en la cruz, lleno de sufrimientos, heridas y laceraciones; pero es Jesús-luz brillante, ya ascendiendo, porque en Él, en su humanidad ya resplandece su gloria. Por eso está ahí puesto, ante la mirada de todos, a fin de que quienes crean en Él sean iluminados y se salven. ¿Es difícil de entender y vivir esto?

Nos ayudará santa Teresa, maestra en la contemplación de la humanidad de Cristo. Fue una suerte que, frente a los «espirituales» de su tiempo (y de siempre), defendiera apasionadamente la mirada a la humanidad de Cristo como vía de acceso y crecimiento en la fe y en la oración. Eso le aseguraba una espiritualidad auténticamente cristiana y le permitía vivir y transmitir el sano realismo evangélico. Por ello dedicó todo

el capítulo 22 del libro de la *Vida* y el capítulo 7 de las *Moradas Sextas* a prevenir del peligro y el engaño que significaría seguir otro camino:

«Nosotros no somos ángeles, sino tenemos cuerpo; querernos hacer ángeles estando en la tierra es desatino, sino que ha menester tener arrimo el pensamiento para lo ordinario de cuerpo.» (*Vida* 22,10)

Ella vivió lo que se puede considerar «su conversión», al contemplar un cuadro que representaba a Jesús sufriente en la Pasión. Esta imagen era expresión fehaciente de su humanidad, precisamente por la inhumanidad de la escena. Y continuamente recurrirá a imágenes de la vida humana de Jesús para alimentar su oración, incluso cuando hubo avanzado tanto en el camino de perfección evangélica.

El secreto está en que esa humanidad sufriente de Jesús, para santa Teresa, es «humanidad sacratísima», como suele llamarla. Es decir, que el mismo Jesús crucificado es presencia, revelación de amor de Dios. Cuando decimos en el Credo que Jesucristo es verdadero Dios y verdadero hombre, queremos expresar esto mismo: que Él no sufre y no ama (como Dios) fuera de su cuerpo y de su psique de ser humano, sino en su mis-

mo ser humano. Y esto es lo que asegura que, mirándole, uno descubra ese amor y se vea movido a amarle.

«Es muy continuo no se apartar de andar con Cristo nuestro Señor por una manera admirable, adonde divino y humano junto es siempre su compañía.» (*6Moradas* 7,9)

Así se entiende que la respuesta al amor que Él nos tiene también sea «humana», es decir, que se realice por vías humanas.

Entendemos vías humanas, la oración, el servicio concreto, el esfuerzo generoso, las acciones cotidianas, la participación en los sacramentos, la conversación, la alegría y las lágrimas compartidas... Es la maravillosa «normalidad», la naturalidad y el humanismo, que rezuma la espiritualidad teresiana.

Es verdad que, si Cristo no hubiera resucitado, no podríamos descubrir el secreto que esconde su humanidad. Pero eso no impide que, sobre todo en el camino cuaresmal, nos dejemos acompañar por el Jesucristo hombre más cercano, el hermano, el amigo, el maestro.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat